

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 16 december 2010 in zaak nr. 10/19481 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.3. De minister heeft de aanvraag van de vreemdeling eerder bij besluit van 15 juli 2009 afgewezen. Bij uitspraak van 7 januari 2010 in zaak nr. 09/29343 heeft de rechtbank dat besluit vernietigd en aan die vernietiging ten grondslag gelegd dat de minister bij dat besluit niet kenbaar heeft betrokken de door de vreemdeling in het licht van de algemene situatie in Sri Lanka gestelde en niet ongeloofwaardig geachte risicofactoren.

2.4. Niet in geschil is dat de vreemdeling, die is geboren op 22 januari 1954, niet in het bezit is van een identiteitskaart.

2.5. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank, door te overwegen dat hij niet op juiste wijze uitvoering heeft gegeven aan de uitspraak van 7 januari 2010, heeft miskend dat hij in het besluit van 4 mei 2010 voldoende heeft gemotiveerd dat de vreemdeling bij terugkeer naar Sri Lanka geen reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling. Hij voert hiertoe aan dat hij in het besluit rekening heeft gehouden met alle door de vreemdeling in dit verband aangevoerde feiten en omstandigheden en dat hij die in het kader van de algemene veiligheidssituatie in Sri Lanka en met inachtneming van de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) gemotiveerd heeft gewogen. De minister erkent weliswaar dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat hij heeft miskend dat de vreemdeling

slechts in het bezit kan komen van een identiteitskaart door naar zijn geboorteplaats in het noorden van het land te reizen, maar dit neemt volgens hem niet weg dat de omstandigheid van het ontbreken van een identiteitskaart, ook in geval van Tamils afkomstig uit het noorden en oosten van Sri Lanka, onvoldoende is om te concluderen dat zich een reëel risico als bedoeld in artikel 3 van het EVRM voordoet, zoals ook is vermeld in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2009/25. Voorts wijst de minister er op dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door een strafrechtelijke veroordeling in Nederland in 2002 in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten is komen te staan.

2.5.1. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat in het algemeen ambtsbericht Sri Lanka van juni 2010 is vermeld dat iedereen die niet meteen zijn identiteit kan aantonen het risico loopt opgepakt te worden voor ondervraging, dat Tamils afkomstig uit het noorden en oosten extra kwetsbaar zijn voor intimidatie, arrestatie en detentie en dat dit ook geldt voor Tamils die geen identiteitskaart bezitten. Volgens de rechtbank heeft de minister, gelet hierop, niet zonder meer kunnen volstaan met de overweging dat niet aannemelijk is geworden dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, nu de minister niet kenbaar heeft gemotiveerd hoe zwaar de risicofactoren en de factoren die daaraan afbreuk doen, onderling bezien wegen, noch waarop hij zijn standpunt baseert dat de leeftijd en de omstandigheid dat de vreemdeling nooit eerder in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten zou hebben gestaan, afbreuk doen aan het door de vreemdeling gestelde risico. Ten slotte heeft de rechtbank overwogen dat de minister zijn standpunt dat de vreemdeling, ondanks zijn veroordeling in Nederland, geen groter risico loopt om direct na aankomst op de luchthaven van Colombo te worden onderworpen aan een meer dan normale 24-uurs controle, niet zonder nader onderzoek heeft kunnen onderbouwen met de enkele mededeling dat de Sri Lankaanse autoriteiten slechts kijken naar een crimineel verleden in Sri Lanka.

2.5.2. In het besluit van 4 mei 2010 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/329 (hierna: het arrest NA.), zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in het verleden op enigerlei wijze in de negatieve belangstelling heeft gestaan van de Sri Lankaanse autoriteiten en een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij heeft hieraan ten grondslag gelegd dat in het geval van de vreemdeling als risicofactoren zijn te onderscheiden het gegeven dat hij niet beschikt over een identiteitskaart en daar ook niet meer aan zou kunnen geraken, alsmede zijn Tamil afkomst, maar dat daartegenover staat dat niet is gebleken dat de vreemdeling in het verleden reeds in de negatieve belangstelling van de autoriteiten heeft gestaan, alsmede dat zijn leeftijd hem buiten de bijzondere risicogroep van jonge Tamilmannen plaatst. De minister heeft tevens vermeld dat de vreemdeling Sri Lanka op legale wijze heeft verlaten. Over het door de minister niet betwiste verhoogde risico op een meer dan normale 24-uurs

persoonscontrole bij aankomst op de luchthaven in Colombo in geval van een crimineel verleden heeft hij in het besluit vermeld dat daarmee bedoeld wordt op een crimineel verleden in Sri Lanka, maar dat ook indien in het buitenland gepleegde delicten daartoe dienen te worden gerekend, het op zijn minst zal moeten gaan om een crimineel verleden dat bij de Sri Lankaanse autoriteiten bekend is en dat er geen aanleiding is om te veronderstellen dat zij op de hoogte zijn van de veroordeling in Nederland vanwege een in Nederland gepleegd misdrijf.

2.5.3. In de punten 133 en 134 van het arrest NA. heeft het Hof geconcludeerd dat, in geval van Tamils die terugkeren naar Sri Lanka, de bescherming van artikel 3 van het EVRM in beeld komt, wanneer een vreemdeling aannemelijk maakt dat hij of zij voldoende belangrijk is voor de autoriteiten in hun strijd tegen de Liberation Tigers of Tamil Eelam om zijn of haar detentie of ondervraging te rechtvaardigen. Daarbij moet volgens het Hof de beoordeling of sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling worden gemaakt op basis van alle relevante risicofactoren, ook cumulatief bezien. Het Hof heeft in dit verband een vijftiental risico verhogende factoren onderscheiden, waaronder de jonge leeftijd van een Tamil, het hebben van een strafblad en het ontbreken van een identiteitsbewijs.

2.5.4. De vraag of onder de voor een Tamil bij terugkeer naar Sri Lanka geldende risicofactor van een eerder crimineel verleden niet alleen een crimineel verleden in Sri Lanka voorafgaand aan het vertrek uit Sri Lanka moet worden begrepen, maar ook een eventueel crimineel verleden in het buitenland na vertrek, behoeft geen beantwoording, reeds omdat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van zijn strafrechtelijke veroordeling in Nederland. Nu de leeftijd van de vreemdeling, gelet op het arrest NA., niet als risicofactor kan worden aangemerkt en als risicofactor in dit geval derhalve slechts overblijft het ontbreken van een identiteitskaart, verschilt deze zaak wezenlijk van de zaak die heeft geleid tot het arrest NA. Gelet hierop heeft de minister in het besluit van 4 mei 2010, zoals weergegeven in 2.5.2, voldoende gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat het Hof in het arrest van 31 mei 2011, E.G. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 41178/08 (www.echr.coe.int), geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangenomen in het geval van een vreemdeling bij wie zich verschillende risicofactoren voordeden, terwijl het Hof er tevens van uitging dat hij niet beschikte over een identiteitsbewijs.

De grief slaagt.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 4 mei 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.7. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat de minister hem ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen. Hij voert hiertoe aan dat de minister de afwijzing van de aanvraag ten onrechte heeft gebaseerd op paragraaf B1/4.4.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), terwijl deze paragraaf op reguliere aanvragen ziet en hij een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend. Volgens hem is bedoelde paragraaf alleen van overeenkomstige toepassing bij de verjaring van een misdrijf, hetgeen in zijn geval niet aan de orde is. Voorts gelden voor asielzaken de paragrafen C4/3.11.1.1 tot en met C4/3.11.1.3 van de Vc 2000, terwijl vast staat dat de paragrafen C4/3.11.1.2 en C4/3.11.1.3 op hem niet van toepassing zijn, aldus de vreemdeling.

2.7.1. In paragraaf C4/3.11.1.1 van de Vc 2000 is, voor zover thans van belang, vermeld dat bij het onderzoek naar de aanvraag, op grond van artikel 31, tweede lid, onder k, van de Vw 2000, mede wordt betrokken de omstandigheid dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Voorts is vermeld dat voor gevallen waarin een vreemdeling een verdragsvluchteling is, bijzonder beleid is opgenomen in C4/3.11.1.2, dat voor gevallen waarin er een rechtsgrond is voor verlening op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, bijzonder beleid is opgenomen in C4/3.11.1.3 en dat in de overige gevallen het beleid, zoals omschreven in B1/4.4, van overeenkomstige toepassing is.

2.7.2. Nu de vreemdeling geen verdragsvluchteling is en er evenmin een rechtsgrond bestaat voor verlening krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, volgt uit paragraaf C4/3.11.1.1 van de Vc 2000 dat op hem het beleid zoals omschreven in B1/4.4, van overeenkomstige toepassing is. Gelet hierop, heeft de minister paragraaf B1/4.4.1 van de Vc 2000 dan ook aan het besluit van 4 mei 2010 ten grondslag mogen leggen.

De beroepsgrond faalt.

2.8. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 16 december 2010 in zaak nr. 10/19481;
- III. verklaart het door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. van Goeverden-Clarenbeek, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

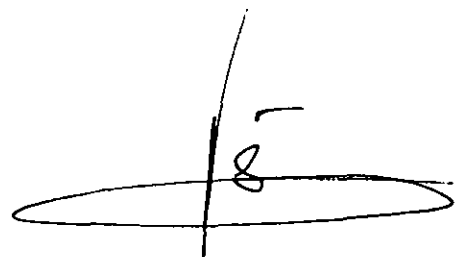
w.g. Van Goeverden-Clarenbeek
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 juli 2012

488.

Verzonden: 10 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser